

עסקים

כלכה ללא בעלים

כששני מחברים רבים ביניהם על זכות-המ' חבר של ספר מסויים - הרי זה בחזקת 'כלב נשך אדם'. אולם כששני מחברים מתנצחים על אי-זכות-המחבר של ספר, זו כבר ידיעה בחזקת 'אדם נשך כלב'. השבוע זה קרה בישראל. הספר הייתי כלבתו הפרטית של קולונל שולץ יצא לאור בהוצאת עשת - של המו"ל יצחק גוטמן, והוחרם עליידי המשטרה במסעה נגד ספרות פורנוגרפית. יוסי ספרא וצפי רירה לוי, שתי דמויות מוכרות לתושבי הבורמה התלאביבי שבין כסית לקלפור-ניה, נאבקו על זכות אי-יצירתו של הספר. הראשון שהסתייג מכתיבת הספר היה יוסי ספרא, יוסי (29) נולד בקובלנקה להוריו ילידי ארץ-ישראל שעסקו שם בהוראה, חזר אתם ארצה בגיל צעיר, סיים בתלאביב

כל מה שקורה לה בזמן שהיא נמצאת ב- ביתו של הקולונל. הוא הבטיח לי תמורת הסיפור מאה לירות. כמובן שהייתי מוכנה, כי הייתי זקוקה מאד לכסף. כשגמרתי את הספר הבאתי אותו אליו. הוא טען אחר כך שמה שכתבתי אינו מתאים עבורו. אני אמנם כתבתי ספר על אשה ועל כל המקרים הסדיסטיים שקורים לה בביתו של הקולונל אבל אני לא כתבתי ספר פורנוגרפי. אצלי בסיפור האשה היא בחורה צעירה ולא אשה מבוגרת, והיא מתאהבת בבנו של הקולונל, שמציל אותה ונהרג תוך כדי כך. בספר שיצא לאור זוכה כלבת הקולונל לכל מטעמי הסיפור הסדיסטי והמיני שרק דימוי חולי ומעוות יכול להעלות על הדעת. היא נאסרת בשלשלת בצווארה, נאלצת לנבוח שלוש פעמים ביום. לדברי צפי רירה, מסתבר שהדמיון שלה לא הספיק עד כדי כך. כשנשאלה כיצד עלו בדעתה ה- רעיונות הסדיסטיים אותם הכניסה לפחות

מחברת לוי (בריקוד) זה מסתובב אצלי בראשו"

בחלקם לאותה גירסה אותה, חיברה היא עצמה - השיבה: "אני יודעת? הם הת- רוצצו לי בראש, וכתבת?"

ריאיון או אועלים?

באותה עת בה הכתישו בזעם סופרי-כיס צעירים את השמועות בדבר חלקם בכתיבת הספר הייתי כלבתו הפרטית של קולונל שולץ (ראה לעיל). התהלך בתלאביב צעיר כעוס גוסף: אלי קידר (25), מחברו של ספרי-כיס הנה על הקבר המתוק. שהרוחם אף הוא השבוע עליידי מפלגת-מסר של ה- משטרה. אולם לכעסו של אלי היתה סיבה אחרת. "זהו ספר ריאליסטי", טען, "אין כל הצדקה להחריםו".

שדושה סיפורים ביום. תחילת דרכו של אלי, הצעיר השחרחר המקפיד בהופעתו ובלבושו, לא היתה ספרותית כל עיקר. הוא סיים את בית-הספר המקצועי מנס פין-דוקא, החליט לכהן כמקצוע המכניקה. אולם תוך שרותו הצבאי נשתנו מאחיו. הכתיבה, שבה עסק עד אז כתחביב בלבד, הפכה למטרת חייו.

עם שחרורו ניסה להתקבל ככתב ב- שבועון רימון, אולם נכשל משום-מה. כע- בור כמה שבועות ארו את מוזרותיו, יצא לאירופה כשכביסו עשרה דולר בלבד. כש- חזר, כעבור חצי שנה, היו באמתחתו ה- יות למכירה. מצוידי במרץ ודמיון, פנה למו"ל תלאביבי, החל כותב עבורו סדרת מערכונים וחברות טחן. הוא כתב אותם בקצב של שלוש חוברות ליום, כשהכנסתו מגיעה עד לשלושים לירות לכל סיפור. תוך זמן קצר עמד על סוד הכתיבה ש- סכרה בצידה, הגיש למו"ל שני ספרי-כיס ראשונים שלו, רץ עד הסוף וסמאג 13, כשהם חתומים בשם "מייק באדן". לאחר מכן ארו את מוזרותיו, חזר לאירופה - לגרמניה.

הקברן המתוק. ככל ישראלי בארץ הבידור של היום, למד גם הוא לכייר את חיי ההוללות של אורחה גרמניה ובעיקר היהודים שביניהם. אולם, לדבריו, הוא חי- פש מישהו יוצא דופן. מישהו שאפשר לכתוב אוודותיו.

יום אחד מצא אותו. היה זה ברנש בשם פיטר (25). כבן לאם נוצרית ואב יהודי, נכלא פיטר במלחמת העולם השניה במחנה ריכוז - ועל גופו נערכו ניסיונות בפר- איים. כשהשתחרר משם, היתה נפשו אכולת חסככים וקומתו לא עלתה על מטר וחצי. הוא הגיע לישראל, נשא אשה וניסה להת- אקלם. אך ההלכה היהודית קובעת את דתו של האדם אחר האם, והוא נחשב לנוצרי. לבסוף התיישב ולאחר שהסתבך עם החוק, עזב את אשתו וברח חזרה לגרמניה.

אלי התיידד עמו, החליט להעלות את סיפורו על רקע חיי גרמניה של היום. עוד בדרכו חזרה לישראל כתב את ראשי ה- פרקים ותוך חודש וחצי היה סיפורו של הקברן המתוק מוכן.

אנטישמיות ופורנוגרפיה. אלא ש- גישתה של המשטרה לספר, שלטענת מחברו נכתב על סמך עובדות ומציאות, היתה שונה. הוא הוחרם מעל הדוכנים בטענה של פורנוגרפיה ואנטישמיות.

רדיפת המשטרה אחרי ספרות פורנוג- רפיה, הפכה לצייד-מכשפות, קבל אלי ה- שבוע, "אבל על זכות קיומו של ספר זה אלחם עד הסוף".

משפט

צילומים ניאוריאליסטיים

"לא ידעתי בדיוק מה יעשו אתי... אמרו לי שהבמאי, אליו ישלחו את תמונותי, יקבע סופית אם אהיה נערה-פרסומת, שחקנית הוליוודית או סתם תגלית-צברית חדשה...". סיפרה השבוע רחל קהלני (21), בעדותה בפני שופט השלום התלאביבי, עוריאל גרשוני, בפניו הובא מנוח קומרוב - כתב וצלם בשבועוני אביו קולונל ועולם האשה - באשמת עשיית מעשים מגונים בכוח בגופה, באמתלה של צילום.

הסקרנים פוצו. הסקרנים הרבים ש- מלאו את אולמו של השופט בציפיה לעדו- תה של רחל, נאלצו לפנות את המקום, לאחר שהשופט נעתר לבקשת פרקליטו של הנאשם, עורך-דין אלכסנדר טל, והחליט לשמוע את המשפט בבלתיים סגורות. במשך שבע שעות עמדה העדה על דוכן העדים וגוללה את סיפורה. לאחר שהשמיעה לבקשת באיכות התביעה את גירסתה, עמדה במשך שלוש שעות בחקירתו הצולבת של פרקליט הנאשם.

הפרקליט הנמרץ לא חסך מאמץ, ביקש להציגה כנערה נאיבית-מופרעת, אשר כבר בעבר הצטלמה בתמונות עירום, שנעשו לפי בקשתה האישית. הוא הציג בפני בית-המש- פט חמש תמונות עירום של רחל, שנועדו לחזק את טענתו כי אין להניח שמרשו צילמה בניגוד לרצונה, מאחר ולא היתה זו לה פעם ראשונה לחשוף את מערומיה בפני צלמים.

"כל חיי חיפשתי". יחד עם זאת גוללה בפני בית-המשפט פרשת חיים טרא- גית של צעירה שגורשה מביתה, בו גרה עם עשרה אחים בחדר אחד, ונודדה ממוסד ל- מוסד וממלון למלון.

"האם נכון שלא פעם ישנת בחדרים מתוך לבית?" שאל עורך-הדין ורחל השיבה: "נכון. שמד חיפשתי חדר משלי. כל חיי חיפשתי...". יחסה לתמונות העירום שצולמו לפי בקשתה, מצא את ביטוייו כאשר נתבקשה לזהות את חזיתתה על גב התמונה. "את לא מוכרחה להראותה לכולם", העיר לה השופט, כשהפנתה את התמונה לכיוון ה- נמצאים באולם, שהתמלא מחושש לאחר שה- שופט שינה החלטתו והתיר את הכניסה "מהו ישי?" השיבה רחל, "אני מוצאת שנה ודוקא יפות מאוד". השופט גיחך. הוא רשם את תשובותיה של רחל, דחה את המשך החקירה לשיבה נוספת.

הווי

דאיסודע בפז: בחבל-ערד, השיב גיי- אולוג לאנשי שבט בדחי, שבשטחם ערך חפירות, כי הוא חופר במקום מכרה זהב, נדהם למחרת להיווכח כי אנשי השבט קיבלו את הלצתו ברצינות, איימו עליו בנושק לבל יעז לגזול את הזהב הנמצא באודם... מרד העלבונות: בחל- אביב, קבע שופט השלום בנימין קורנגולד, כי הביטוי "דיקטטור", בו כונה שוטר על- ידי אורח, אינו בגדר עלבון אלא "הבעת טרוניה" בלבד... הפנסת אורחים: בחלק, ריחמה תושבת המקום על נערה ירושלמית שנתקעה בדרך מחוסר טרמפ, אירחה אותה בביתה ללינת-לילה, גילתה בבוקר כי האורחת נעלמה יחד עם תכשיטיה.

הכוללת בנציגות ישראל בהול- בוד, זיוה רודן, עלתה שוב לחד- שות. מזה מספר שבועות שמורי הרבילות בעתונות האמריקאית מלאים רמזים שקופים כאילו הי- תה זו היא שגרמה לפירוד בין הזמרת דינה שור, לבין בעלה ג'ורג' מונטגומרי. אולם הפרשה הגיעה לשיאה כאשר נפדה זיוה בין מלתעותיו של גדול עתוני הי- רבילות האמריקאים, "קונפידנשל". עתון זה הקדיש לנושא זה את עמודיו הראשיים, דבר שמצד אחד העלה את זיוה למרכז הפיר- סומת, אולם מצד שני שילח בה רמזים ורבילות בלתי נעימות. להלן מתפרסמת הכתבה המקור- רית של "קונפידנשל" בסגנון הי- מיוחד האופייני לעתון זה.

ה הגיע לאזוניך לאחרונה צליל הי- דומה לקול האויר הפורץ מבלון נפוח, אל טרחה לרוץ אל רופא אוניים. האוניים שלך בסדר. הקול אינו אלא שריקת האויר החם היוצא מבוכת-חימום הוליבודית, כי תוצאה מטיפול בדורבנות של קאבווי. קאבווי הסרטים הוא, כמובן, ג'ורג' מונט- נומרי, בעלה במשך שנים רבות של דינה שור, הגבר שהטריף את דעתם של סוחריו החלומות בהוליבוד שעה שפרש ממועון- דינה.

התפרקות "הנשואים האידיאליים" האלה (מספר 1125697), לא הפתיעה את כל הולי- בוד, כפי שאפשר היה לחשוב. כמו קפה אספרסו על להבה קטנה, זה ארך הרבה זמן עד שהגיע לנקודת הרתיחה. אך הוליבוד הופתעה מההסתעפות הכפולה שנחשפה פתאום.

מה היתה הסתעפות זו, שהקפיצה את אדוני הטלביזיה? ובכן, התקבצו והקשיבו לרבילות האחרונה של קונפידנשל. קודם כל, הבה נהרהר ביפהפיה שחורת שיער, שאומרים עליה שהיא שחקנית מבטיחה. שמה של התופעה החדשה והנאה הוא זיוה רודן, שהתחילה את הקריירה שלה בתלאביב, כששיחקה את התפקיד הראשי בתשוקה בצל האילנות גם באנגליה וגם ב- עברית, אותן היא דוברת בשטף. יש לה גם כשרונות בכוחים אחרים, כגון ריקוד, אותו למדה בתיאטרון הבימה, ובפנטומימה, אותו למדה אצל הגאון הצרפתי הנודע מרסל מרסו.

פנטומימה, כפי שאתם יודעים לבטח, היא האמנות לרמוז על דברים מבלי לומר מלה. ואכן, חבריה, אמנות זו דרושה לזיוה בימים אלה. מפני שלוחשים שהיא משהו שהקאבווי ג'ורג' מעדיף על פני דינה. כיוון שהיא פנטומימאית, חבריה, זיוה אינה מרבה לדבר. אולם סביב למדורות הקוסטיל מספרים כל הקאבוויים של הולי- בוד כי במשך שלושה חודשים היתה זיוה הגברת הראשונה של ג'ורג' בפליפנינג, כשעבדו יחד על סרט. ולא מכבר הוא גם נראה סועד בחברתה בניו-יורק, לפני שהפירוד מדינה פורסם ברבים.

אירע מאורע ששפך שמן על הלהבה, כפי שנוכרו לפתע רבים. זה היה כאשר זיוה וג'ורג' קפצו להונג-קונג בצהתא. אחד מי מעריצי היפהפיה הישראלית כמעט והתעלף כאשר נתקל ביוג כשהם סועדים את ליבם. טרם הספיק ג'ורג' לומר: "סתלק אמניו!" חבץ אותו אורסיני לדורק-ב. (הנטיך האי- טלקי ריימונד אורסיני נמנה על מחזריה של זיוה.)

הדורקב לא התקיים, אבל הידיעות הגיעו להוליבוד, וכאשר הודפס הסיפור הוא כלל גם את תמונתה של דינה.

רק קונים פרוזה

ר ערך באותו זמן, שגרה זיוה את גדר הפנטומימה שלה והתחילה לדבר. היא מחתה נמרצות נגד ההאשמה שהיא הורסת משפחות, ושהיא רוכבת בחוזה לא- לה. אמרה זיוה: "נכון שאני רוצה בעל, אבל ארץ בעל משלי... לא בעל של משהו אחרת... מכאן שאינני מעוניינת בבעלה של דינה". לדבריה, הצייר היחיד שעסקה בו היה, למעשה, צייר אחר מתנה מתאימה לדינה. "ג'ורג' ממד דיבר על דינה", אמרה זיוה, "או עורתי לו לקנות לה מעיל פרוזה ויקונה...". אמר אחד מידידי השחקנית: "מישהו היה צריך להגיד לזיוה שיקונה היא חיה